

Sygn. akt: I C 1329/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 stycznia 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo – akcyjnej w W.,

przeciwko P. Ł.,

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 1329/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo – akcyjna w W. w dniu 4 sierpnia 2016 roku złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko P. Ł., w którym domagał się zasądzenia kwoty 260,08 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kwoty 30 złotych tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, 90 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 0,38 złotych tytułem uiszczonej opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usługi płatności wnoszonej w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód twierdził, że wierzytelność dochodzoną pozvem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 14 grudnia 2015 roku z (...) S.A. i na jej podstawie stał się następcą pierwotnego wierzyciela – (...) S.A. uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa zawarta w dniu 8 stycznia 2010 roku przez pozwanego z (...) S.A. , której przedmiotem było świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz udostępniania urządzenia dekodującego. Pozwany nie wykonał zobowiązania wynikającego z zawartej umowy, Regulaminu świadczenia usług i Regulaminu promocji. Powód twierdził, że kwota dochodzona w niniejszym postępowaniu – 260,08 złotych wynikała z umowy z dnia 8 lipca 2014 roku, z dnia 8 września 2014 roku.

Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 19 września 2016 roku stwierdziwszy brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Szczytnie jako sądu właściwości ogólnej pozwanego.

Precyzując żądanie pozwu, powód domagał się zasądzenia kwoty 260,08 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczonymi od kwoty 268,01 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w wysokości 17 złotych.

Pozwany P. Ł. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swoje nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo - akcyjna z siedzibą w (...) S.A. w W. w dniu 14 grudnia 2015 roku zawarły umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności przysługujące zbywcy – (...) S.A. w W. od dłużników wynikających z niezapłaconych należności głównych: opłat abonamentowych z tytułu świadczonych usług na rzecz abonentów tj. zapewnienie dostępu do programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz naliczone kary umowne z tytułu niedotrzymania warunków umów oraz odsetek od tych należności oraz z faktur i not obciążeniowych oraz odsetek od tych należności. Wierzytelności te zgodnie z zapisami umowy miały być szczegółowo opisane w załącznikach do umowy sporządzonych w formie papierowej i elektronicznej.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 15-17, oświadczenie k. 20, KRS nr: (...) k. 23-26v, KRS nr: (...) k. 27-30, KRS nr: (...) k. 30v-33

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany P. Ł. zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły (art. 510 k.c.). Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) S.A. w W. w dniu 14 grudnia 2015 roku umowy sprzedaży wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył wierzytelność względem pozwanego w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) S.A. z siedzibą w W. względem pozwanego wynikająca z umowy zawartej z pozwanym. Co więcej, analiza uzasadnienia pozwu nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, kiedy została zawarta umowa, która miałaby być źródłem tej wierzytelności. W uzasadnieniu pozwu powód wskazuje na trzy umowy zawarte w różnych okresach: 8 stycznia 2010 roku, 8 lipca 2014 roku i 8 września 2014 roku. Powód nie przedłożył żadnej ze wskazanych umów, żadnych dowodów, z których wynikałaby należność dochodzona pozwem oraz jej wysokość. W oparciu o materiał dowodowy zaproponowany przez powoda nie sposób stwierdzić czy pozwanego i (...) S.A. w W. łączył stosunek zobowiązaniowy w postaci umowy zawartej przez te podmioty, kiedy został ten stosunek nawiązany, a zwłaszcza czy pozwany był zobowiązany do uiszczenia należności wskazanej w pozwie.

W umowie przelewu wierzytelności strony wskazały rodzaj danych, które miały być zawarte w załącznikach do umowy stanowiących integralną część umowy: nr (...) - Wykaz Wierzytelności Telewizyjnych, nr 2 i 4 - Wykaz Wierzytelności Telekomunikacyjnych. Strona powodowa załączników tych nie przedłożyła, złożyła zaś dokument opatrzony nazwą „częściowy wykaz wierzytelności”. Z części wstępnej tego dokumentu wynika, że został on sporządzony przez strony umowy cesji wierzytelności z dnia 14 grudnia 2015 roku reprezentowane przez E. R. ((...) S.A. w W.) i P. C. ((...) Sp. z o.o.(...)z siedzibą w W.), zaś pod dokumentem tym widnieją podpisy E. R. i A. M.. Wobec powyższego nie sposób stwierdzić w jakich okolicznościach dokument ten został sporządzony i w jakim charakterze podpis pod tym dokumentem złożyła A. M..

Do pozwu załączona została kserokopia umowy o świadczenie usług zawarta 8 stycznia 2010 roku, jednakże nie została ona poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika będącego radcą prawnym. Niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego a jako taka nie może stanowić źródła dowodzenia określonego faktu (uchwała SN z dnia 29 marca 1994 roku III CZP 37/94, wyrok SN z dnia 27 lutego 1997 roku, III CKN 7/97, postanowienie SN z dnia 27 sierpnia 1998 roku III CZ 107/98, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 roku, V ACa 816/07). Jeżeli zatem odbitka ksero (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu. Mając powyższe na uwadze, Sąd pominął wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z kserokopii umowy, jak również zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności. Niepoświadczona odbitka ksero jest co najwyżej środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.), jednakże powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedstawił stosowanej inicjatywy w tym zakresie.

W tym stanie rzeczy brak jest zatem dowodów, z których wynikałaby wysokość należności dochodzonej pozwem, jak i termin jej płatności oraz wymagalności świadczenia. Nie ma zatem żadnej możliwości zweryfikowania należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Podkreślić należy, że powód swą legitymację do występowania w niniejszym procesie wywodzi z faktu nabycia wierzytelności. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa nie przedkładając umowy, która miała być źródłem wierzytelności dochodzonej pozwem uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, lecz również okoliczności, czy jeśli istniała umowa, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności.

W tym miejscu należy podkreślić, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, na którym bez wątplenia spoczywałby obowiązek udowodnienia istnienia wierzytelności dochodzonej na drodze sądowej w sposób przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego.

W ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę twierdzenia strony powodowej nie uzasadniają żądania pozwu Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, aby przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność dochodzona pozwem, dlatego też wobec braku dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...),

3. (...)

S., 6 lutego 2017 roku